Credinţa şi fapta
Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Publicaţie editată de
Parohia TOMA COZMA, ISSN 2067 - 8274
Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poştal 700 554, Iaşi,
tel/fax: 0232 211 273
Preot paroh Mihai Mărgineanu, tel. 0742 044 844
Preot II Iustinian-Ionuţ Răduc, tel. 0729 935 888,
Secretar redacţie Vasilica Onofrei,
tel. 0741 706 602, 0761 621 994,
redactor_sef@yahoo.com
www.parohiatomacozma.ro,
parohiatomacozma@gmail.com

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru susţinerea acestei publicaţii, dar şi pentru activităţile culturale şi filantropice ale parohiei, primim donaţii în contul IBAN RO38 RZBR 0000 0600 0027 6450 deschis la Raiffeisen Bank Iaşi

Colectă pentru refacerea acoperişului casei parohiale

Ploile din ultima perioadă au scos în evidenţă problemele majore ale acoperişului de la casa parohială, care necesită intervenţie de urgenţă, pentru a stopa curgerea apei prin tavane. Lucrările de reparaţii au început deja şi am dori, în primă urgenţă, să refacem zonele cele mai critice.

Apelăm la ajutorul tuturor celor care ne pot sprijini pentru refacerea acoperişului, a cărui tablă şi şarpantă au fost profund afectate în ultimele decenii.

Puteţi face donaţii către Parohia Toma Cozma, prin virament, în contul RO 38 RZBR 0000 0600 0027 6450, Raiffeisen Bank Iaşi, iar în numerar la domnul Ing. Gheorghe Aioanei, sau la pangarul parohial, doamnei Aurica Raveica

BIBLIOTECA PAROHIALĂ

Delectează-te cu o lectură plăcută!
Citeşte şi informează-te !

Prin Biblioteca Parohială, vă punem la dispoziţie o gamă largă de cărţi religioase şi de cultură generală.

Program de funcţionare:
Duminica, între orele 11.00-12.00

Persoane de contact:

*Alexandra Popa, tel. 0742 322 580, petite_sourire@yahoo.com

*Irina Dănilă, tel. 0742 344 024, irina_danila93@yahoo.com

Program liturgic şi duhovnicesc în această săptămână

♦ **Astăzi, duminică, 22 iunie, începând cu ora 8.00**,
- Slujba Utreniei, a Sfintei Liturghii
- Taina Sfintei Împărtăşanii

(În această zi este dezlegare la peşte)

♦ **Tot astăzi, duminică, 22 iunie, ora 18.00,**
- Paraclisul Maicii Domnului. În cadrul acestei rugăciuni este expusă spre venerare o copie a icoanei făcătoare de minuni a Maicii Domnului „Prodromiţa", ce poartă binecuvântarea unui mare duhovnic, vrednicul de pomenire Protos. Petroniu Tănase, fost stareţ al mănăstirii Prodromul de la Athos.
- Taina Sfintei Spovedanii

♦ **Marţi, 24 iunie, de sărbătoarea Naşterea Sfântului Proroc Ioan Botezătorul, începând cu ora 8.00**,
- Slujba Utreniei, a Sfintei Liturghii
- Taina Sfintei Împărtăşanii

(În această zi este dezlegare la peşte)

♦ **Vineri, 27 iunie, ora 18.00,**
- Slujba Sfântului Maslu
- Taina Sfintei Spovedanii

♦ **Sâmbătă, 28 iunie, ora 18.00,**
- Slujba Vecerniei
- Taina Sfintei Spovedanii

(În această zi este dezlegare la peşte)

Istorioară cu folos

Nu câştigi pe om cu asprimea, ci cu bunătatea …

Un prieten mi-a mărturisit că suferea din cauza purtării aspre a şefilor săi. Acest lucru ameninţa să-l umilească şi să dea impresii greşite despre caracterul său. Bătrânul l-a primit, a pus lucrurile la punct şi i-a făcut o radiografie sufletească foarte corectă: - **Eşti bun, sensibil, paşnic, eşti mielul lui Dumnezeu. Dar, când cei din jur se poartă aspru cu tine, ripostezi înlăuntrul tău şi, atunci, ei te judecă greşit şi nu te înţeleg. În schimb, când te iau cu binişorul, eşti capabil de lucruri atât de bune, încât toţi rămân surprinşi.**

Oamenii care te-au judecat greşit şi te-au rănit nu cunosc fabula aceea veche cu vântul şi soarele, care se certau, fiecare spunând despre sine că e mai puternic, şi s-au învoit ca acela dintre ei care va da şuba păstorului ce tocmai urca muntele în acel moment, acela e mai puternic. Vântul a suflat cât a putut, dar păstorului i s-a făcut frig şi s-a înfăşurat şi mai strâns în şuba lui. A ieşit apoi soarele de după nor, împrăştiind în jur bunătate şi căldură, încât păstorul s-a încălzit şi şi-a scos şuba. Atunci, soarele a strigat la vânt: „Ai văzut care dintre noi e mai puternic ?" Părintele concluzionă: -Nu câştigi pe om cu asprimea, ci cu bunătatea.

*(*Extras din *Părintele Porfirie-"Antologie de sfaturi şi îndrumări")*

Nr. 592
22 iunie — 29 iunie 2014 - săptămâna Pr. Iustinian-Ionuţ Răduc

Credinţa şi fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Duminica Sfinţilor Români

Marţi, 24 iunie: **Naşterea Sfântului Ioan Botezătorul**

Ilustraţie realizată de Cristian Ştefan

Evanghelia duminicii
Matei 4, 18-23

18. Şi pe când umbla El pe lângă Marea Galileii, a văzut doi fraţi, pe Simon cel ce se numeşte Petru şi pe Andrei, fratele său, care aruncau mreaja în mare, că erau pescari,
19. şi le-a zis: "Veniţi după Mine şi vă voi face pescari de oameni!"
20. Iar ei, îndată lăsându-şi mrejele, au mers după El.
21. De acolo, mergând mai departe, a văzut alţi doi fraţi, pe Iacob al lui Zevedeu şi pe Ioan, fratele lui, în corabie cu Zevedeu, tatăl lor, dregându-şi mrejele, şi i-a chemat.
22. Iar ei, îndată lăsându-şi corabia şi pe tatăl lor, au mers după El.
23. Şi a străbătut Iisus toată Galileea, învăţând în sinagogile lor şi propovăduind Evanghelia împărăţiei şi tămăduind toată boală şi toată neputinţă întru popor.

Postul apostoliei noastre

Deşi se raportează la o dată fixă (sărbătoarea Sfinţilor Petru şi Pavel), totuşi Postul Sfinţilor Apostoli e în legătură şi cu Sfintele Paşti, sărbătoare cu dată variabilă. De aici şi durata diferită a acestui post în fiecare an. Ca şi în cazul Postului Mare, prima duminică ne oferă şi tema duhovnicească pe care cel ce posteşte trebuie să o aibă în vedere. Duminica Ortodoxiei, prima duminică din Postul Mare, ne direcţionează postirea spre o responsabilă cunoaştere, aprofundare şi trăire a credinţei noastre ce are în centru Învierea Domnului, ca premisă a învierii noastre din „faptele cele moarte". Prin analogie, „Duminica Sfinţilor Români", prima din Postul Sfinţilor Apostoli, ne încredinţează că în neamul nostru românesc, mulţi sunt cei care au înţeles şi trăit viaţa în Hristos, dar ne şi angajează postirea în dimensiunea apostolică a trăirii credinţei – misiunea creştină a vestirii Evangheliei între cei din neamul nostru.

Într-o lume în care creştinismul este cea mai răspândită religie pe glob, în condiţiile în care mijloacele tehnice şi instituţionale de informare ne pun la dispoziţie tot ceea ce dorim să ştim despre credinţa noastră, mai poate fi de actualitate asumarea unei misiuni, a unei lucrări personale întru răspândirea credinţei creştine ? La noi, *99,3 % dintre români sunt creştini,* conform Recensământului din 2002, (86,7 % ortodocşi, 4,7 % romano-catolici, 3,7 % protestanţi, 1,5 % neoprotestanţi şi 0,9 % greco-catolici) şi doar 0,7 % din populaţia ţării sunt de alte religii, ori nu şi-au declarat religia, ori sunt atei. Mai este necesară astăzi lucrarea apostolică ? - Cu siguranţă, da, căci, dincolo de datele statistice, asistăm la o perpetuă înstrăinare a noastră, în raport cu poruncile şi voia lui Dumnezeu. Chiar dacă, oficial şi statistic, ne afirmăm a fi creştini, câţi oare dintre noi trăim cu adevărat creştineşte ? Asta cred că ar fi unul dintre obiectivele principale către care trebuie îndreptată lucrarea apostoliei noastre: creştinismul adevărat, profund şi sincer, trăit intens şi deplin în ambientul social în care Dumnezeu ne-a dăruit posibilitatea să ne manifestăm. Apostolia modernă nu se mai întemeiază pe argumentaţia cuvântului, ci pe puterea exemplului, pe modul concret de a pune în lucrare virtuţile creştine. Iar pentru aceasta este nevoie de pregătire personală prin postire, pentru disciplinarea conştiinţei şi potenţarea capacităţilor noastre spirituale, pentru îmbogăţirea noastră în sfinţenie, pe care să o putem împărtăşi şi celorlalţi. Către aceasta ne cheamă cinstirea sfinţilor români !

Iată de ce Postul Sfinţilor Apostoli trebuie privit ca un post al apostoliei noastre, trebuie asociat postirii Mântuitorului nostru Iisus Hristos (Matei 4,1-2), ca pregătire personală pentru propovăduire, dar şi postirii apostolilor înainte de a porni întru vestirea Evangheliei (Fapte 13,2-3), care este piatra de temelie a devenirii noastre întru sfinţenie.

Pr. Mihai Mărgineanu

Cuvânt despre pocăinţă

„Deschide-mi uşile pocăinţei,
Dătătorule de viaţă! “

Cuvântul grecesc pentru pocăinţă este „metanoia”. În sens literal acesta înseamnă schimbarea minţii, a modului de a cugeta. Cu alte cuvinte, pocăinţa este schimbarea atitudinii, a modului de a gândi, schimbarea omului lăuntric său. Pocăinţa este revizuirea părerilor omului, este schimbarea vieţii lui.

Cum poate să aibă ea loc ? La fel cum se întâmplă atunci când un om ajunge într-o cameră întunecată, care deodată este luminată de razele soarelui: cât timp a privit camera în întuneric, i se părea într-un anume fel: multe din cele aflate acolo nu le vedea, şi nici nu presupunea că se află acolo. Multe lucruri şi le închipuia cu totul altfel de cum erau de fapt. Trebuia să se mişte cu grijă, întrucât nu ştia unde se află obstacolele. Dar iată, camera se luminează, el vede totul limpede şi se mişcă liber.

Acelaşi lucru se petrece şi în viaţa duhovnicească. Când suntem cufundaţi în păcate iar mintea noastră este ocupată numai de grijile lumeşti, nu luăm aminte la starea sufletului nostru. Suntem nepăsători la starea noastră lăuntrică şi mergem neîncetat pe o cale greşită, fără să ne dăm seama de asta.

Dar iată, o rază a luminii dumnezeieşti pătrunde în sufletul nostru. Câtă murdărie vom vedea atunci în noi înşine! Cât neadevăr, câtă minciună! Cât de dezgustătoare ne vor apărea atunci multe gesturi ale noastre, pe care ni le închipuisem că sunt strălucite! Vom înţelege limpede că mergem pe căi greşite. Şi vom înţelege clar care-i calea cea bună.

Dacă vom conştientiza nimicnicia duhovnicească, păcătoşenia noastră, şi vom dori din tot sufletul să ne îndreptăm, suntem aproape de mântuire. Din adâncul sufletului vom striga către Domnul: „Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă după mila Ta!”, „Iartă-mă şi mă mântuieşte!”, „Dă-mi să-mi văd greşelile mele şi să nu osândesc pe fratele meu!” (...)

Aşa cum o clădire înaltă este prevăzută cu o scară, pentru ca pe treptele ei oamenii să poată urca uşor până la etajele de sus, la fel şi diferitele zile din an sunt trepte pentru urcuşul duhovnicesc şi pentru înălţarea noastră.

Când urcăm pe un munte înalt, încercăm să ne eliberăm de orice povară nefolositoare. Cu cât cineva este mai puţin îngreunat, cu atât îi este mai uşor să urce şi cu atât mai sus va reuşi la ajunge.

La fel, ca să ne înălţăm duhovniceşte, mai întâi de toate trebuie să ne eliberăm de povara păcatului. Ne debarasăm de ea prin pocăinţă, cu condiţia obligatorie ca noi înşine să dăm afară din suflet orice vrăjmăşie şi să iertăm fiecăruia pe care-l socotim vinovat faţă de noi. (…) Fiecare împărtăşire cu Sfintele Taine ale lui Hristos este o unire cu Hristos Însuşi şi este mântuitoare pentru noi.

(Sfântul Ioan Maximovici)

Naşterea Sfântului Ioan Botezătorul după Sfântul Evanghelistul Luca
- Tâlcuiri de la Sfântul Teofilact al Bulgariei -

1, 57-64: **Şi după ce s-a împlinit vremea să nască, Elisabeta a născut un fiu.** ***(58)*** **Şi au auzit vecinii şi rudele ei că Domnul a mărit mila Sa faţă de ea şi se bucurau împreună cu ea.** ***(59)*** **Iar când a fost ziua a opta, au venit să taie împrejur pruncul şi-l numeau Zaharia. după numele tatălui său.** ***(60)*** **Şi răspunzând, mama lui a zis: Nu! Ci se va chema Ioan.** ***(61)*** **Şi a zis către ea: Nimeni din rudenia ta nu se cheamă cu numele acesta.** ***(62)*** **Şi au făcut semn tatălui său cum ar vrea să fie numit.** ***(63)*** **Şi cerând o tăbliţă, el a scris, zicând: Ioan este numele lui. Şi toţi s-au mirat.** ***(64)*** **Şi îndată i s-a deschis gura şi limba şi vorbea, binecuvântând pe Dumnezeu".**

Se cuvine să luăm aminte, că la cele care nasc nu se zice aceasta: „s-a împlinit vremea să nască", ci numai acolo se zice, unde cel care se naşte este drept. Căci - precum se vede- nedesăvârşite şi neîmplinite sunt naşterile păcătoşilor şi mai bine le-ar fi fost lor de nu s-ar fi născut.

Dar pentru care pricină se punea numele după tăierea împrejur? Pentru că mai întâi se cuvine a primi pecetea cea de La Dumnezeu şi abia după aceea numele cel omenesc. Iar în alt chip, tăierea împrejur însemnează lepădarea celor trupeşti. Deci nimeni nu este vrednic a se numi ostaş a lui Dumnezeu şi a se scrie numele lui în Cartea Cerurilor, de nu mai înainte va fi lepădat şi va fi tăiat de la el cele trupeşti.

Iar Elisabeta, ca o proorociţă a grăit pentru nume, că „Ioan" este numele lui. Dar poate şi Ioan, el însuşi şi-a pus numele, că maicii sale el i-a dat din darul sau cel proorocesc. Iar neputând Zaharia să arate numele prin semn, cere tăbliţă. Şi de vreme ce s-a unit într-un gând cu femeia sa pentru numele copilului, se spăimântează toţi. Că nu a fost întru rudenia lor cineva cu acest nume, ca să poată cineva a zice că mai înainte vreme au socotit aceasta.

Iar „Ioan” se tâlcuieşte „dar al lui Dumnezeu"; pentru aceasta şi tatăl său, îndată umplându-se de dar, prooroceşte mai înainte pentru Hristos şi abia apoi pentru copilul său.

I, 65-75: **Şi frica i-a cuprins pe toţi care locuiau împrejurul lor; şi în tot ţinutul muntos al Iudeii s-au vestit toate aceste cuvinte** ***(66)*** **Şi toţi care le auzeau le puneau la inimă, zicând: Ce va fi oare, acest copil? Căci mâna Domnului era cu el.** ***(67)*** **Şi Zaharia, tatăl lui, s-a umplut de Duh Sfânt şi a proorocit zicând:** ***(68)*** **Binecuvântat este Domnul Dumnezeul lui Israil, că a cercetat şi a făcut răscumpărare poporului Său;** ***(69)*** **şi ne-a ridicat putere de mântuire în casa lui David, slujitorul Său,** ***(70)*** **precum a grăit prin gura sfinţilor Săi Prooroci din veac; şi mântuire de vrăjmaşii noştri şi din mâna tuturor celor ce ne urăsc pe noi.** ***(72)*** **Şi să facă milă cu părinţii noştri, ca ei să-şi aducă aminte de legământul Său cel sfânt;** ***(73)*** **de jurământul cu care S-a jurat către Avraam. Părintele nostru.** ***(74)*** **ca, fiind izbăviţi din mâna vrăjmaşilor, să ne dea nouă fără frică ,** ***(75)*** **să-I slujim în sfinţenie şi în dreptate înaintea feţei Sale, în toate zilele vieţii noastre.**

„Şi frica i-a cuprins pe toţi", pentru minunea grăirii Zahariei. Că precum pentru înmulţirea seminţiei lui Zaharia s-a spăimântat norodul, aşa s-a minunat şi pentru că el a grăit, ca prin aceste două minuni toţi să-l socotească pe cel născut că este mai presus decât cei mulţi. Iar toate acestea se făceau cu oarecare osebită rânduială, ca vrednic de credinţă să fie cel care avea să mărturisească pentru Hristos (Ioan 1, 29, 36) şi toţi să se încredinţeze, din însăşi naşterea lui Ioan, cum că mai presus este decât cei mulţi.

(Icoană realizată de Andrei Nuţu)

Apostolul duminical
Romani 2, 10-16

10. Dar mărire, cinste şi pace oricui face binele: iudeului mai întâi, şi elinului.
11. Căci nu este părtinire la Dumnezeu!
12. Câţi, deci, fără lege, au păcătuit, fără lege vor şi pieri; iar câţi au păcătuit în lege, prin lege vor fi judecaţi.
13. Fiindcă nu cei ce aud legea sunt drepţi la Dumnezeu, ci cei ce împlinesc legea vor fi îndreptaţi.
14. Căci, când păgânii care nu au lege, din fire fac ale legii, aceştia, neavând lege, îşi sunt loruşi lege,
15. Ceea ce arată fapta legii scrisă în inimile lor, prin mărturia conştiinţei lor şi prin judecăţile lor, care îi învinovăţesc sau îi şi apără,
16. În ziua în care Dumnezeu va judeca, prin Iisus Hristos, după Evanghelia mea, cele ascunse ale oamenilor.

***

Scurtă exegeză patristică
- Sfântul Ioan Gură de Aur -

«Dar de care iudeu vorbeşte aici, şi de care elin ? De cei mai înainte de venirea lui Hristos, fiindcă nu a ajuns cuvântul lui la timpul harului, ci încă stăruie asupra timpurilor de dinainte, nimicind distanţa dintre iudeu şi elin, ca astfel, când va vorbi de timpul harului, să nu se pară că el inventează ceva nou şi greoi. Pentru că dacă şi în timpurile dinainte, pe când încă harul nu strălucea aşa de mult, şi pe când cele ale iudeilor erau foarte renumite, strălucite şi respectate de toţi, şi totuşi nu era nici o distanţă între iudeu şi elin, cum ar putea spune, acum, după atâta manifestare a harului, că ar fi vreo diferenţă? De aceea Apostolul pregăteşte mai întâi terenul, cu multă osârdie, ca astfel auditoriul, aflând că şi mai înainte nu era nici o diferenţă, să admită acest lucru cu atât mai mult după primirea credinţei. Elini, numeşte aici nu pe cei căzuţi în idolatrie, ci pe cei cinstitori de Dumnezeu, pe cei ce ascultau de legea naturală, pe cei ce pe lângă cele mai remarcabile ale iudeilor păstrau cu sfinţenie şi toate ce contribuiau la întărirea evlaviei, ca de pildă cei de pe lângă Melchisedec, ca Iov, ca ninivitenii şi ca sutaşul Corneliu.

Aşadar, el încă de pe acum veştejeşte diferenţa dintre tăierea şi netăierea împrejur, şi de departe caută a dărâma această deosebire, ca astfel să ajungă la ideea propusă fără nici un dubiu, ceea ce constituie o particularitate a înţelepciunii apostolice.

Dacă ar fi arătat că această deosebire a dispărut în timpul harului, s-ar fi părut cuvântul lui suspect, pe când povestind mai întâi de răutatea ce stăpânea pe atunci lumea, şi unde se sfârşesc cele ale răutăţii, ca urmare firească aduce vorba în acest loc, şi face ca învăţătura sa să nu fie bănuită. Că aceasta o voieşte el şi pentru aceasta a construit frazele aşa cum le citim, se vede din faptul că, dacă nu ar fi avut această intenţie, ar fi fost de ajuns să zică: „După împietrirea ta şi nepocăita inimă, îţi aduni ţie mânie în ziua mâniei”. Şi ar fi încetat cu această problemă, căci era de ajuns; însă fiindcă nu aceasta era tot ce căuta el, adică să vorbească doar de judecata viitoare, ci să şi arate că iudeul nu avea nimic mai mult decât elinul, ca să fie îndreptăţit de a cugeta lucruri mari, de aceea păşeşte mai departe în dezvoltarea ideii întrebuinţând o ordine desăvârşită.

Gândeşte-te bine: a înfricoşat pe ascultători, i-a clădit ca un castel ziua cea înfricoşată, a spus cât rău este de a vieţui cineva în răutăţi, a arătat că nu este nimeni care să păcătuiască din neştiinţă, şi deci să rămână nepedepsit, ci chiar dacă nu acum, va fi totuşi negreşit pedepsit, însă prin toate acestea el vrea să pregătească ideea, că învăţătura Legii nu era tocmai dintre cele mai importante şi mai urgente. Slava şi cinstea se acordă în fapte, şi nicidecum în tăierea sau netăierea împrejur. După ce a arătat că elinul va fi pedepsit numaidecât, şi dacă va avea fapte bune va fi cinstit, la urmă a arătat că Legea şi tăierea împrejur sunt de prisos. Aşadar Apostolul Pavel îi atacă aici mai cu seamă pe evrei. Pentru că evreii erau ambiţioşi, pe de o parte, din pricina îngâmfării ce-i stăpânea, pentru care credeau înjositor să se numere ei cu cei de alte neamuri, iar pe de altă parte, fiindcă batjocoreau ideea creştină conform căreia credinţa acoperă toate păcatele, de aceea Apostolul mai întâi acuză pe elini, ca apoi să lovească în iudei. Apoi, examinând pedeapsa, arată că iudeul nu numai că nu se poate folosi de Lege, ci încă este apăsat fără folos, iar această idee o arată începând cu strămoşii lor. „Dacă – zice – elinul este fără nici o îndreptăţire, fiindcă deşi era povăţuit de natură şi de cugetul său, totuşi n-a devenit mai bun prin aceasta, apoi cu atât mai mult iudeul, care a primit învăţătura Legii şi atâtea alte bunuri, e fără îndreptăţire”.

Aşadar, urmând logica aceasta sănătoasă trasă din greşelile altora, la urmă îl obligă chiar şi fără voia lui de a o aplica şi la propriile sale păcate. Dar pentru ca cele spuse să fie bine primite, îl întoarce şi la împrejurări mai bune şi mai plăcute, căci zice: „mărire, cinste şi pace oricui face binele: iudeului mai întâi, şi elinului”.

Aici, pe pământ, oricâte bunuri ar avea cineva, le capătă cu multe lupte, chiar bogat de ar fi, chiar stăpân, chiar împărat, şi dacă nu s-ar lupta cu alţii, totuşi cu sine însuşi de multe ori se luptă, şi război mare cu propriul său cuget duce, pe când acolo nu e nimic din toate acestea, toate sunt liniştite, toate apărate de orice tulburare, toate având cu ele adevărata pace.

Dumnezeu a făcut pe om destoinic spre alegerea virtuţii şi fugirea de rele. Şi în timpurile dinainte [de venirea Mântuitorului Hristos], şi chiar mai înainte de darea Legii, natura omenească s-a bucurat de ajutorul proniei dumnezeieşti, fiindcă cele ale lui Dumnezeu le erau arătate lor, ştiau ceea ce este bine şi ceea ce este rău, căci pe baza acestor idei judecau pe alţii, ceea ce face pe Apostol ca să-i ridiculizeze prin expresia: „întru ce judeci pe altul, pe tine însuţi te osândeşti”. »

Text cules de Vasilica Onofrei